

Verontrusting.

Om s'Heeren huis - November 1970

Er is in onze dagen veel verontrusting. U merkt het in onze dagbladen, kerkelijke periodieken, enz. Deze verontrusting geeft op haar beurt weer veel werk aan veel verontrusten. Er verschijnen verontruste blaadjes en kranten. Er worden samenkomsten belegd. Geldinzamelingen worden gehouden. Je zou bijna zeggen verontrust te worden door al die verontrusting. De paus van Rome is tegenwoordig ook al niet weinig ongerust. Vooral de kerkprovincies Nederland draagt haar steentje tot deze verontrusting bij. Het grote Babylon begint van binnenuit te wankelen, niet door de prediking van Genade of de stellingen van dr. Luther, nee, de hedendaagse kettters in de roomse kerk zijn vrijzinnig. Die vrijzinnigen nemen het niet langer. Misschien kunnen deze broeders binnen afzienbare tijd een plaatsje krijgen binnen onze vaderlandse kerk of de gereformeerde kerken. Het is overigens niet te hopen voor de verontrusten aldaar. Afgezien van alles mogen we het m.i. toch wel als een voorrecht beschouwen dat de onheilige stoel van Paulus begint te wankelen. Langzaam worden de poten er onderuit gezaagd. Onder de protestanten heerst ook veel verontrusting. Het is een rijk geschakeerd beeld. Ik wil het volgende noemen. Allereerst het Schriftgezag. Volgens heel veel wijze mensen hoeve Adam en Eva niet geleefd te hebben. Deze mensen zijn zo wijs en academisch misvormd, dat ze meer en meer tot de overtuiging zijn gekomen, dat wij van de apen afstammen. Het lijkt mij voor de wijze apen niet erg vleiend zulk een stom nakroost als familie te moeten accepteren. Persoonlijk neig ik meer tot de gedachte dat we uit een addergebroed te voorschijn zijn gekomen. U begrijpt dat er alle reden is om verontrust te zijn. U kunt de waslijst eigenlijk verder zelf wel invullen: verontrusten over de zondagsrust, over de nieuwe vertaling, de toenemende zedenverwildering, het onderwijs, de teruggang van de kerk, de jeugd, noemt u maar op. Ook in het andere kamp heerst onrust. Denk eens aan de opstandige vrouwen, de onderwijsvernieuwers, de revolutionairen, enz. Lezers, het is niet mijn bedoeling om te gaan preken over al de principes en beginselen van de verontrusten. Dat zou in deze liefdevolle tijd maar aanleiding geven tot meer verontrusting. Dit stukje heeft iets anders op het oog. Het wil geruste en verontrusten een uiterst belangrijke vraag voorleggen. "Hoe zal ik rechtvaardig verschijnen voor God" Als we een sterfbed mogen hebben, geruste en verontrusten, verkeren we in onrust van de dood. Stervend, zoekende, handen vinden geen houvast meer. Stervende harten zijn niet te redden met beginselen en principes. Mijn brekende ogen kunnen mijn lijfblad niet meer lezen. Een benauwde ziel wordt dan niet meer getroost door hem te wijzen op de goede strijd die hij streed voor zedelijkheid en orde. Een tijdrede helpt ook niet meer. Nee, nee, de eeuwigheid breekt aan. Niets kan mij meer helpen, zelf mijn mooie pak hangt verlaten aan de kapstok. Ach, dat wij verontrust mochten worden over onze standvastigheid, en onze beginselen. Om te mogen zien onze waanzin en onwerkelijkheid. Ja, om te geloven wij hebben niets dan wind gebaard, het was slechts een schijnzwangerschap. Waarom houdt hier nu de verdraagzaamheid op= Waarom ben je nu opeens een ketter waar niets mee te beginnen valt= Waarom mag je geen vraagtekens meer zetten achter al die uitroepetekens? Mogen wij elkaar in alle rust iets vragen, lezer? Bent u al verontrust over al uw doen en laten? Ook over uw geloof, hoop en liefde? Over uw hemelgerende zelfhandhaving? Over uw afkeer en verwerping van het Evangelie van vrije genade en ontferming? Of overschreeuwen wij elkaar in ijver en liefde over onze waarheid en waardigheid? De onrust die het hart verslaat, doet uitroepen, "Wat moeten wij doen, mannenbroeders? In de dagen van Petrus was er reden tot verontrusting op alle gebied. Wat deed Petrus echter? Hij gaf getuigenis van de Heere

Jezus , Die gij gekruisigd hebt, maar Welke God heeft opgewekt. Als zij nu dit hoorden, werden zij verslagen in het hart. Ik heb er nooit van gehoord dat er een synode is samengeroepen voor deze verontrusten. Ze zijn ook niet georganiseerd in een bond. Toch, verontruste zondaren, die het niet meer weten, voor u is er een ander, een beter Verbond. Dit verbond behelst de gewisse beloftes, "Dan al Ik rein water op u sprengen en gij zult rein worden, van al uw onreinheden en al uw drekgoden zal Ik u reinigen. Wat buigt gij u neder, o mijn ziel, en wat zijt gij onrustig in mij? Hoop op God....

Daach